

Χρόνια Πολλά μαμά !!

Αφιέρωμα στη μητέρα

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης:

Προς την μητέρα μου (1873)

Μάννα μου, εγώ ' μαι τ' άμοιρο, τὸ σκοτεινὸ τρυγόνι
οποῦ το δέρνει ο άνεμος, βροχὴ ποῦ τὸ πληγώνει.
Τὸ δόλιο! ὅπου κι αν στραφεῖ κι απ' ὅπου κι αν περάσει,
δε βρίσκει πέτρα να σταθεῖ κλωνάρι να πλαγιάσει.

Εγὼ βαρκούλα μοναχὴ, βαρκούλ' αποδαρμένη
μέσα σε πέλαγο ανοιχτό, σε θάλασσ' αφρισμένη,
παλεύω μὲ τὰ κύματα χωρὶς πανί, τιμόνι
κι ἄλλη δὲν ἔχω ἄγκουρα πλὴν την ευχή σου μόνη.

Γεώργιος Βιζυηνός: Η μητέρα

Πώς να πειράξω τη μητέρα
να κάμω εγώ να λυπηθεί,
που όλη νύχτα κι όλη μέρα
για το καλό μου προσπαθεί;

Πώς ν' αρνηθώ ή ν' αναβάλω
ό,τι ορίζει κι απαιτεί,
αφού στη γη δεν έχω άλλο
κανένα φίλο σαν αυτή;

Διδώ Σωτηρίου

«Ματωμένα χώματα»

Στο σπίτι δυο εξουσίες υπολογίζαμε όλοι: του Θεού και του πατέρα, γιατί μ' αυτές είχαμε δέσει την ύπαρξή μας. Τη μάνα μας τήνε βλέπαμε σαν το σκεπασμένο ήλιο, που τότε μαντεύεις, μα οι αχτίδες του δε φτάνουνε ίσαμε σένα να σε ζεστάνουνε. Ποτέ της δεν έβρισκε καιρό να μας χαϊδέψει, να μας πάρει στα γόνατά της και να μας πει ένα παραμύθι. Ξύπναγε ολοχρονίς χαράματα, άναβε φωτιά, έστηνε τσουκάλι, να προκάνει τόσα στόματα. Ύστερα είχε πάντα στην κούνια κι ένα μυξιάρικο να τσιρίζει. Είχε να φροντίσει τα ζωντανά, να βάλει σκάφη να ζυμώσει, να πλύνει, να γυροφέρει το νοικοκυριό, να πιάσει βελόνι· όλο το χωριό μιλούσε για την πάστρα και τη νοικοκυροσύνη της.

Ιακωβίδης
Γιώργος

Μητρική
στοργή

Νίκος Καζαντζάκης, Αναφορά στον Γκρέκο, 1961

Οι ώρες που περνούσα με τη μητέρα μου ήταν γεμάτες μυστήριο – καθόμασταν ο ένας αντίκρα στον άλλο, εκείνη σε καρέκλα πλάι στο παράθυρο, εγώ στο σκαμνάκι μου, κι ένιωθα, μέσα στη σιωπή, το στήθος μου να γεμίζει και να χορταίνει, σαν να ‘ταν ο αγέρας ανάμεσά μας γάλα και βύζαινα.

Από πάνω μας ήταν η γαζία, κι όταν ήταν ανθισμένη, η αυλή μοσκομύριζε. Αγαπούσα που τα ευωδάτα κίτρινα λουλούδια της, τα ‘βαζε η μητέρα μου στις κασέλες και τα εσώρουχά μας, τα σεντόνια μας, όλη μου η παιδική ηλικία μύριζε γαζία.

.....

Ποτέ δεν είχα δει τη μητέρα μου να γελάει· χαμογελούσε μόνο, και τα βαθουλά μαύρα μάτια της κοίταζαν τους ανθρώπους γεμάτα υπομονή και καλοσύνη. Πηγαινοέρχονταν σαν πνέμα αγαθό μέσα στο σπίτι, κι όλα τα πρόφταινε ανέκοπτα κι αθόρυβα, σαν να ‘χαν τα χέρια της μίαν καλοπροαίρετη μαγική δύναμη, που κυβερνούσε με καλοσύνη την καθημερινήν ανάγκη.

Οικογένεια
Καζαντζάκη

Μητέρα και παιδί (Νικηφόρος Λύτρας)

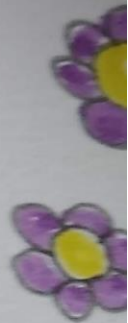
(Pablo Picasso)
Μητέρα και παιδί

Χρόνια πολλά, χρόνια καλά
ευχή συνηθισμένη
μα την αξίζεις, μάνα μου
κι απ' την καρδιά μου βγαίνει,
σ' αγαπώ κι ας μαλώνουμε.

Μανούλα μου γλυκιά,
πόσο σε αγαπώ βαθιά.

Είσαι η καλύτερη του κόσμου
και το πρόσωπο το φως μου.

Χρόνια πολλά, χρόνια καλά,
ευχή συντηρισμένη
μα την αζίσεις, μίνα μου,
κι απ' την καρδιά μου βγαίνει!

μα
α!